

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Værdigheden, Kunskaben, Dydien og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Oktober 1892.

42de Aargang.

Det jodiske Folk.

Profeten Moses sagde blandt Andet, da han opregnede de Gjenvordigheder og Forbandelser, som skulde komme over Israels Born, dersom de ikke vilde høtte til Herren deres Guds Røst, at de skulde blive til en Skæf, til et Ordsprog og til Spot iblandt alle de Folk, til hvilke Herren skulde føre dem.

Ligeledes forudsagde han Følgende angaaende Joderne: „Den følgende Slægt skal sige, ja Eders Born, som skulle opstaa efter Eder, og den Fremmede, som skal komme fra et langt bortliggende Land, naar de se dette Lands Plager og de Sygdomme, med hvilke Herren har hjemsigt det, Svovl og Salt, Brand over hele Landet, saa det ikke kan besaaes, ej heller give Grode, og ingen Urt kan opvokse derudi, . . . da skulle alle Folk sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes imod dette Land? Hvad er dette for en stor, brændende Brede? Da skal man sige: Fordi de have forladt Herrens, deres Fædres Guds Bagt, som han gjorde med dem, der han udførte dem

af Egyptens Land; . . . Herren har oprykket dem af deres Land i Brede og i Hastighed, og i stor Fortornelse, og bortkastet dem til et andet Land, som det ses paa denne Dag.“

Disse Mose Forudsigelser om Israels Børns Skjæbne, dersom de skulle blive ulydige mod Herren, ere gaaede i bogstavelig Opførsel. De ere blevne „til en Skæf, til et Ordsprog, og til Spot.“ Folk af alle Nationer, som have besøgt Palæstina, have henregnet Landets Ødelæggelse og Israels Børns Forfældning derfra netop til de Ansager, som Moses forudsagde skulle opgives af dem, som forklarede, hvorfor denne Ødelæggelse havde fundet Sted.

Men gjennem sin Ejener Moses har Herren ligeledes forudsagt noget Andet angaaende Israels Born. Han siger: „Og det skal ske, naar alle disse Ting komme over Dig, Belsignelsen og Forbandelsen, som jeg har lagt for Dit Ansigt, at Du tager det igjen til Hjerte iblandt alle Hedningerne, der, hvorhen Herren din Gud har fordrevet

Dig, og Du omvender Dig til Herren Din Gud, og Du hører hans Rost, aldeles som jeg byder Dig i Dag, Du og Dine Børn, af Dit ganske Hjerte og af Din ganske Sjæl: da skal Herren Din Gud vende Dit Fangenslab og forbarme sig over Dig og etter samle Dig fra alle de Folk, til hvilke Herren Din Gud havde bortsprett Dig. Om Nogen af Dig var fordrevet til Himmelens Ende, skal Herren Din Gud samle Dig derfra og tage Dig derfra. Og Herren Din Gud skal føre Dig til det Land, som Dine Fædre ejede, og Du skal eje det, og han skal gjøre vel imod Dig og formere Dig mere end Dine Fædre. Og Herren Din Gud skal omstjære Dit Hjerte og Dit Af-koms Hjerte, og Du skal elske Herren Din Gud af Dit ganske Hjerte og af Din ganske Sjæl, at Du maa leve. Og Herren Din Gud skal lægge alle disse Forbandelser paa Dine Fjender og paa dem, som hade Dig, og som have forfulgt Dig. Men Du skal omvende Dig og høre paa Herrens Rost, og Du skal gjøre efter alle hans Bud, som jeg byder Dig i Dag. Og Herren Din Gud skal give Dig Overslod under alle Dine Hænders Gjerninger af Dit Livs Frugt og af Dit Kvægs Frugt og af Dit Lands Frugt, Dig til Gode; thi Herren vil etter glæde sig over Dig til det Gode, ligesom han glædede sig over Dine Fædre, naar Du hører paa Herren Din Guds Rost, saa at Du holder hans Bud og hans Skifte, det, som er skrevet i denne Lovbog; naar Du omvender Dig til Herren Din Gud af Dit ganske Hjerte og af Din ganske Sjæl."

Det ser ud til, at Opfyldelsen af disse herlige Løfter nærmer sig med raste Skridt. Alle Tegn for Nær-værende tyde paa, at Herrens bestemte Tid er kommen, da han vil velsigne

sit gamle Pagtens Folk og opfylde de store Løfter, han har givet dem angaaende deres Gjenindsættelse i deres Før-fædres Urveland. Som et Folk have Jøderne lidt mange Forfolgelser, og de have udholdt strækkelige Videlser. Et hvert Ord, som Moses gjennem Herrens Inspiration nedstrev angaaende de for-færdelige Tugtelser, Plager og For-bandelser, som skulle ramme dem, ere bogstavelig opfylde. Men det ser ud, som om denne jørgelige Tid, Mørk-hedens Nat, nu nærmer sig sin Ende, og Lyset af en bedre Dag begynder at frembryde. Den Begjerslighed, med hvilken Jøderne søger efter Oplysning, uagtet den store Fattigdom og de tryk-kende Omstændigheder, som i flere Lande hersker blandt dem, er Bevis for, at Gud ikke har forglemt dem, men at han inspirerer dem til paa en-hver tilgjengelig Maade og ved de Midler, som staa til deres Raadighed, at erhverve sig Kundskaber, og der-ved hæve sig over deres fornødrede Stilling.

I et Tidskrift, som udgaar i New York, fandtes der for ikke længe siden en Artikel under Overskriften: »The Children of the Poor« (de Fattiges Børn), som indeholder mange interes-sante Falta angaaende Efterkommere af udenlandsk Jøder, som i de senere Aar have haft deres Hjem i New York. De fleste af disse Jøder ere Russere, Polakker og Rumæniere, og ere be-strevne som de fattigste blandt de Fattige i New York; deres Ophold i de Forenede Stater strækker sig kun over et Tidsrum af gjennemsnitlig 9 à 10 Aar; og endskjøndt deres Antal i et visst Distrikt af Byen naer henved 111,000, har neppe en Tredjedel af Familiefædrene erhvervet sig Borgerret af Regeringen, under hvilken de leve; endog Landets Sprog (det engelske) er

for dem et fremmed Tungemaal; thi der er kun 15,837 af de Volksne blandt dem, som forstaar og tale det engelske Sprog, uagtet deres Antal overstiger 50,000.

Disse Mennesker befinde sig i en meget daarlig Stilling; de leve i den største Fattigdom og Glædighed, og paa Grund af deres særegne Tro udgjøre de, saa at sige, en Kommune for sig selv, adskilte fra deres egne Landsmænd; ikke alene er deres Sprog fremmed for den amerikanske Befolkning, men deres Tro og Traditioner ere endog fremmede for dem, som tale deres eget Sprog.

At Jøderne sætte stor Pris paa Kundskab, bevises derved, at af de 23,000 Børn under 6 Aar, de 60,000 Born under fjorten Aars Alderen og de 15,000 unge Mænd og Kvinder, som ere over 14 Aar, og som arbejde haardt, fuldt ud en Tredjedelgaard i Skole. Selv den Fattigste blandt dem ved, at „Kundskab er Magt,” og det ser ud til, at jo fattigere han er, des mere Indtryk gør denne Sandhed paa ham. Han forstaar, at naar Kundskab er forsynet med Energi, kan han gaa fremad i en Verden, som formedelst hans Tro og Traditioner nu hader og forhaaner ham; han forstaar ogsaa, at det er slemt nok, endog under de bedste Forhold, at tilhøre et forhadt og forskudt Folk, og at, dersom hertil lægges Uvidenhed og Fattigdom, hans Stilling i Sandhed er beklagelig; derfor gør han Brug af enhver Lejlighed, som tilbydes ham, til at komme i Besiddelse af Kundskab, og det er ligefrem forunderligt at se, med hvilken Fver og Energi Børnene af disse undertrykte

Mennesker gjøre Fremstridt paa Kundskabens Omraade. Børn af andre Racer, der komme fra samme Lande som disse, ere ikke nær saa skarpsindige og intelligente. Et Folk saa velsignet som dette med Forstand, og en fast Beslutning om at stræbe efter Kundskab, maa gjøre store Fremstridt og med Tiden gaa videre end deres Medmennesker i Øpnnaelsen af, hvad de tragte og hige efter, nemlig Kundskab, og som følge deraf ogsaa opnaa den Magt, som Kundskab bringer.

Forsatteren af den Artikel, til hvilken der er henthaltet, taler til Fördel for dette Karaktertræk hos Jøderne; han siger, at Dag- og Aftenskolerne ere oversyldte med jødisse Børn, og at de lære hurtigt og med megen Lethed; at i det Distrikts, hvor disse Jøder bo, hvilket som oftest er i den indre Del af Kvarteret, har enhver Synagoge og hverandet Beboelseshus sin Skole og Skolelærer.

De Mænd, der have den liberale Institution i Hænde, som Baron de Hirsh har stjælet Jøderne, bruge al deres Indflydelse for at saa de jødiske Lærere til at lære det engelske Sprog, og der er god Grund til at nære Haab om, at denne Fremgangsmaade inden fort Tid vil vise gode Resultater, saa at Børnene knnne modtage en bedre Undervisning og paa samme Tid tilgne sig det engelske Sprog.

De Beretninger, som denne Hedenninge-Forsatter giver om Jøderne, ere af stor Interesse for dem, som tro paa Herrens Ord, gjennem hans Ejendere, de inspirerede Profeter, angaaende det jødiske Folk. — Juv. Inst.

Konferencen i Aalborg.

Konferencen i Aalborg afholdtes Kør-dag og Søndag den 17de og 18de Sep-tember i de Helliges Forsamlingslokale, Urbansgade Nr. 26.

Bed de Helliges frivillige Bidrag vare 8 nhe og meget bekvemme Bønke anstaffede i Lokalet, hvilket paa en smagfuld Maade var deforeret med Grønt og Blomster.

Af Missionærerne fra Zion vare følgende Brodre tilstede: Missions-præsident Joseph Christiansen, Konferencepræsident L. F. Johnson samt Eldsterne James Nielsen, P. C. Christensen, Martinus Nielsen, Anders Jensen, Anthony Christensen og Nephi Nielsen.

Vordag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 4 og Bon af Eldste P. C. Christensen. Derpaa blev Salmen Nr. 136 assungen.

Forsommerne for de forskellige Grene i Konferencen gave Beretning om Tilstanden i de respektive Grene, over hvilke de præsiderede; denne var i Almindelighed god.

Konferencepræsident L. F. Johnson gav en samlet Rapport over Konferencen, hvor der var 8 Zions Eldster, og af det lokale Præstedømme var der: 13 Eldster, 13 Præster, 8 Lærere og 5 Diaconer. Det samlede Medlems-antal var 281. Siden sidste Konference vare 40 døbte, 4 udelukte, 18 emigrerede, 2 døde, 2 tilslættede og 9 Børn velsignede. I samme Tidsrum har der været afholdt 243 Forsamlinger i Konferencen. Der er 127 Abonnenter paa „Stjernen;“ af disse tilhøre de 30 ikke Kirken. I Konferencen ere Udsigterne for Evangeliet-

fremme lovende; de Hellige i Almindelighed ere glade og tilfredse i Evangeliet; dog er der nogle tørre Grene, som før eller senere maa hugges af, dersom Bedring ikke finder Sted. Præsidenten omtalte de mange Prøver, som omringe de Hellige, og formaned dem til at være trofaste og berede sig til at modtage Frelseren, saaledes at de kunde være blandt de Lykkelige, som skulle leve paa Jorden under den tusindårige Fredsregjering, da Jesus Kristus selv skal regjere.

Præsident Joseph Christiansen fremstod og udtalte sin Tilsredshed med Konferencens Stilling efter de forskellige Rapporter, som vare blevne opføste, samt med Eldsternes Arbejde for at sprede Evangeliets Lys blandt deres Medmennesker. Ligeledes udtrykte han sin Glæde over at samles med de Hellige i Konference i Aalborg. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet og Guds Præstedømme ere gjen-givne til Jorden, samt at hellige Templer ere opførte i denne Husholdning, hvori Ordinanser kunne blive udførte for de Levende saa vel som for de Døde; sagde, at vi leve i Slutningen af det sjette Aartusinde, og at Tiden er nær, da Kristus vil komme til Jorden for at regjere med sine Hellige i det syvende Aartusinde; bevidnede, at Efterlevelsen af dette Evangelium er den eneste Vej til Ophøjelse og Lykkelighed i det kommende Liv; formaned de Hellige til at være trofaste og leve et retskaffent Levnet og vise deres Medmennesker et godt og folgeværdigt Eksempel.

Salmen Nr. 2 blev assungen.

Taksgigelse af Eldste Anders Jensen.

Søndag Form. Kl. 10.

Salmen Nr. 42 blev assungen, hvorpaa Eldste Martinus Nielsen opsendte Abningsbønnen.

Salmen Nr. 122 blev derpaa assungen.

Eldste Nephi Nielsen fremstod og bar sit Bidnesbryd om Evangeliets Sandhed; han var Herren tæknemmelig for, at han var opdraget under Evangeliet, og saa med Bedrøvelse paa de sorgelige Forhold, som eksistere i Verden, og den Ligegyldighed, som Menneskene i Almindelighed lægge for Dagen overfor sand Religion.

Præsident L. F. Johnson foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner; alle Forslag vedtages enstemigt.

Eldste Martinus Nielsen var den næste Taler. Han fulgte, at det var nødvendigt at være i Besiddelse af Guds Land for at kunne tale bestærende til de Førsamlede; sagde, at Menneskene ere satte her paa Jordens for at gjennemgaa denne Prøvestand, og at der er givet dem en Bejlighed til at opnaa Frelse i Guds Rige; han omtalte Kristi Mission og Forsoning for den saakaldte Arveshnd; ligeledes hentydede Taleren til, hvorledes Jesus kaldte sine Apostle og sendte dem ud i Verden for at forkynde Evangeliet og forrette dets Ordinanser, til hvilken Gjerning han gav dem Magt og Myndighed; han omtalte dernæst Kristi Kirkes Oprættelse paa Jordens i disse Dage, med de samme Gaver, KræFTER og Embedsmænd, som var i Kirken i forrige Dage; ligeledes hentydede han til Tegnene paa Kristi anden Tilkomst, som er omtalt i Matthæus' Evangelium, 24de Kapitel, og sagde, at hvad deri er forudsagt, gaar i Opfyldelse nu i vore Dage; han udtalte, at de Tegn, som skulde følge de Tro-

ende, fulgte de Sidste-Dages Hellige. Taleren sluttede med at nedbede Herrens Belsignelse over de Tilstede-værende.

Eldste P. C. Christensen fremstod derpaa og bar sit Bidnesbryd om, at vi leve i de Dage, da Tidernes Hyldest store Husholdning er oprettet paa Jordens, da Alt vil blive samlet til Et i Kristo. Taleren bevidnede, at Missionærerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ere udsendte af Herren for at forkynde Evangeliet; de have forladt deres Hjem i Zion for at gaa ud i Verden og raabe Omvendelse til deres Medmennesker og for at advare dem imod de Straffedomme, som sikkert ville ramme Nationerne for deres Ugudeligheds Skyld.

Forsamlingen sluttede med at afsynge Salmen Nr. 273.

Taksgelse af Eldste A. Christensen.

Søndag Efterm. Kl. 3.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 132.

Bon af Eldste P. C. Christensen.

Derefter blev Salmen Nr. 9 afsungen.

Eldste Anders Jensen talte til de Førsamlede. Han fremhævede Nødvendigheden af Lydighed og mindeude om Skriftenes Ord; han sagde, at „Lydighed er bedre end Offer,” og udtalte endvidere, at Kirken er bygget paa Åabenbaringens Klippe og har de samme Embedsmænd, som Skriften vidner om, der skulde være i Kirken, nemlig Apostle, Profeter, Evangelister, Hørder og Lærere; bevidnede, at Herren lever, og at han, eftersom han er usæranderlig, er i Stand til at aabenbare sin Vilje i vore Dage, og til hvilken som helst Tid, lige saa vel som han var det i forrige Dage; han sluttede

med at sige, at Herren vedblivende aabenbarer sig for sine Tjenere.

Præsident Joseph Christiansen var den næste Taler; han fremhævede, at Omvendelse fra Synd er en absolut Nodvendighed for, at Mogen kan være værdig til ved Daab at blive et Medlem i Kristi Kirke; sagde, at vi dyrke en Gud, i hvis Billede vi ere skabte, en Gud, som baade kan og vil høre sine Borns Bonner, for saa vidt de opsendes til ham i Oprigtighed; han omtalte den nye Fødsel formedelst Daaben og sammenlignede den med Kristi Begravelse og Opstandelsen; Taleren bemærkede, at smaa Børn ikke ere Syndere, men at de ere uskyldige; at alle Mennesker blev forløste fra Falset ved Adam formedelst Kristi Forsoning, og at de paa Grund af denne Forsoning ved Daab kunne renses fra al personlig Synd; sagde, at der er Mænd paa Jorden i disse vore Dage, som, lig Apostlene fordom, ere i Besiddelse af Himmeriges Nogler, den løsende og bindende Magt; bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, samt at Profeten Malachias' Spaadom var ved at fuldbyrdes, naar han siger: „Og han (Herren) skal vende Fædrenes Hjerte til Bornene, og Bornenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban.“ Taleren hentydede til de Helliges Indsamling til det Sted, som Herren har beredt for dem, hvor de kunne være, medens han lader sine Plager og Straffedomme udgaa over Nationerne for deres Ugrundeligheds og Gjenstridigheds Skyld. Han formanedede de Fremmiede til at undersøge Evangeliet, tilbede den levende Gud og slutte Pagt med ham i Daaben, og han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet og sluttede med at nedbede

Herrens Belsignalje over de Forsamlede.

Salmen Nr. 75 blev afjungen, hvorpaa Modet sluttedes med Takføjelse af Præsident L. F. Johnson.

Søndag Aften Kl. 7½.

Modet aabnedes med Afhøringen af Salmen Nr. 128.

Bon af Eldste Anders Jensen.

Salmen Nr. 219 blev derpaa afjungen.

Eldste Anthony Christensen fremstod og bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af den Sag, han virkede for som Missionær; han sagde, at vi leve paa en lykkelig Tid, idet Evangeliet er gjengivet til Jorden i vore Dage for efter Herrens Ord aldrig mere at blive borttaget herfra; men det skal prædikes i den ganske Verden „til et Vidnesbyrd for alle Folk.“ Taleren hentydede til den Orden, som eksisterer i Kirken, og til dens Organisation med Apostle, Profeter og andre Embeds mænd, som høre til Kristi Kirke; bevidnede, at Herren lever, og at han aabenbarer sin Vilje til sine Tjenere fra Tid til anden; sluttelig formanedede han de Hellige til Trofasthed.

Præsident L. F. Johnson talte dernæst. Han stadsættede Sandheden af de Vidnesbyrd, som vare givne af Brodrene under Konferencen; hentydede til Apostelen Petri Prædiken paa Bintsefestens Dag, da han talte til den forsamlende Folkmængde, sigende: „Om vender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.“ Taleren sagde, at denne Formaning og disje Postre gjaldt ikke alene for Jøderne, for dem, som da vare forsamlende og lyttede til Apostelen Petri Ord, men de havde lige saa stor

Betydning for Hedningerne, for os i disse Dage saa vel som for alle Mennesker alle Begne, hvad Petrus ogsaa siger, idet han tilføjer: „Thi Eder og Eders Born hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ (Se Ap. Gj. 2, 38, 39.) Taleren bevidnede, at Joseph Smith var en sand Profet, samt var et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og gav mange gode Raad og Formninger baade til de Hellige og til de Fremmede.

Missionspræsident Joseph Christian sen ønskede at indprente de Hellige Nodvendigheden af at erindre, hvad der var blevet talt ved denne Konference, og ikke alene erindre, men ogsaa handle overensstemmende med de gode Raad og Lærdomme, som Herrens Tjenere havde givet. Det er ikke tilstrækkeligt alene at adlyde Indlemmelsesprinciperne i Evangeliet og dermed standse, men det er Enhvers Pligt at stride fremad paa den Bane, han har begyndt at betræde, og paa denne Maade nærmre sig Fuldkommenhedens Maal. Fuldkommenhed opnaas ikke paa nogen anden Maade. De Hellige

skulde være Herrens Tjenere behjælpelige i deres Bestræbelser for at opbygge Guds Rige paa Jordens og leve saaledes, at de kunde beredes til at staa som Frelsere paa Zions Bjerg ved at udføre hellige Ordinanser i Herrens Tempel for afdøde Slægtninge og Venner. Taleren sluttede med at bede Herren blesigne de Hellige og Alle, som ere oprigtige i Hjertet.

Præsident L. F. Johnson takkede Alle, som havde bidraget til at gjøre Konferencen behagelig, særlig dem, som havde været behjælpelige med at pynte Lokalet og ordne Alt til Sammenkomsterne.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid med Afsyngelse af Salmen Nr. 249 og Taksgelse af Præsident Joseph Christiansen.

Alle Møderne varer var vel besøgte baade af de Hellige og af Fremmede; Herrens Land var i fuldeste Maal udgydt baade over Talere og Tilhørere; god Orden eksisterede, og mange gode Raad og Lærdomme blevne givne under Konferencen, som længe ville erindres af alle Tilstedebørende.

Carl J. C. Jensen,
Striver.

Tro og Gjerninger.

En presbyterianisk Rejsende i Skotland kom en Gang under Rejsen over en Flod i Tale med en Færgemand angaaende Tro og Gjerninger. Den Rejsendes Mening var, at Tro uden Gjerninger var nok. „Nej, nej,“ sagde Færgemannen med stort Alvor, „Tro uden Gjerninger er ikke nok; jeg vil give Dem et Eksempel derpaa: Vi ville kalde denne Nare Tro, og den Anden Gjerninger. Lad os først bruge Troen,“ og medens vi roede saaledes, vilde Skibet stedse gaa rundt. „Nu,“ sagde Skipperen, „lad os bruge Gjerninger.“ Skibet vilde nu gaa rundt den modsatte Bej. „Vi ville nu arbejde baade med Tro og Gjerninger,“ sagde Skipperen, og medens han arbejdede triumferende med begge Nærerne, sagde han: „Paa denne Maade kunne vi komme over Vandet, og det er tillige den eneste Maade, hvorpaa vi kunne komme over Livets bevægede Hav til Udsædelighedens fredelige Strand.“ — Der Stern.

Den 15de Oktober 1892.

En Advarsel.

Du, unge Mand, som ikke endnu er blevet fristet til at nyde berusende Drikke, vil uden Tvivl tidligere eller senere møde denne Fristelse; En eller anden af Dine Kammerater vil mulig lække Dig til at drikke det, som berøver Menne-slet Forstanden. Naar denne Fristelse fremstiller sig for Dig, hvad vil Du saa gjøre? Dersom Du har Forstand nok til at indse Haren, som Du er stillet overfor ved at tage det første Skridt til din Undergang, og dersom Du er mandig, vil Du sige: „Nej, Tak, jeg ønsker ingen berusende Drikke.“ Dine Kammerater, som maaſte ere gaaede ud fra den Tro, at de gjorde Dig en Vel-gjerning ved at byde Dig disse Drikke, ville mulig anse Dig for at være et en-foldigt Menneske, naar Du vægrer Dig ved at drikke, men netop derved beviser Du, at Du er forstandig; det vidner nemlig om, at Du er i Besiddelse af moralsk Mod, og selv de, som have fristet Dig, ville lære at respekttere Dig for Din mandige Karakterstæthed. Men hvis Du derimod er sejg og bange og giver ester for deres Fristelser, dagaard Du Din Undergang imøde med hastige Skridt, og dersom Du vedbliver i den samme Retning, vil det ikke være længe, førstend Dugaard til Grunde. Dit Hoved bliver forvirret og Din Forstand svækket; Du ved, at Du synner, men alligevel vil Du føge at undskynde Dig, og Du vil maaſte vedblive at synne og at undskynde Dig, indtil Du er aldeles ødelagt; dette vil visstelig blive Din Lod, dersom Du ikke hastigen omvender Dig og forlader For-dærvelsens Vej.

Tænk ikke, at Du kan nyde stærke Drikke og efter Behag være i Stand til at ophøre dermed; dette lader sig ikke gjøre, saa længe Begjærligheden ester Drik fødes, næres og gives Fodsæste, indtil den saar Overhaand, estersom Vilje-kraften slappes, og Du ikke længere er en fri Mand, men en Slave i Ordets bogstaveligste Bethydning. Du, unge Mand, som er ved at hensalde til Drunkenskab, skylder Dine Forældre, som Du elsker, at være afholdende og viſe Dine Medmennesker et følgeværdigt Eksempl; Kun en unaturlig og egennyttig Søn vil med fuld Forstand og Vilje leve saaledes, at de, som have været Redskaber i Herrrens Haand til at bringe ham ind i Verden, skulde lide den ubeskrivelige Sorg at se deres Søn som en Dranke. Det staar i Din Magt ved Guds Hjælp at undgaa et saadant Endeligt. Dine Forældre have næret store Forhaabninger til Dig; hvorfor skulde Du, naar Du er blevet voksen, og det staar i Din Magt, dersom Du blot vil bruge den, at bringe dem Glæde, forsøge deres Engstelser og Alderdomssorger, ester som Du tiltager i Nar? Du er Dine Brødre, Søstre og Dine Medborgere skyldig at leve som en Mand, et ædrueligt, rent og dydigt Liv.

Det Udtryk, der ofte anvendes med Hensyn til En, som nyder stærke Drikke: „Han skader blot sig selv,“ er tankeløst og uforstandigt. En Dranke skader ikke alene sig selv; han skader ogsaa dem, som udgjøre hans Familie, idet han berøver dem den Glæde og Fred, de ellers kunde nyde, og altsor ofte be-

røver han dem deres Ophold; han skader sine Forældre og bringer dem utallige unhyttige Sorger og Bekymringer; han skader sine Brødre og Søstre, som, lig hans Forældre, maa lide under den store Slam, at han er en Drunker. Han er en Fjende af Samfundet; formedelst sit daarlige Eksempel drager han Andre efter sig, og saaledes forøger han Glæden blandt sine Medmennesker.

En Drunker bliver aldrig hædret; han har ingen sand Glæde; han kan ikke gjøre nogen Fremgang i det, som han foretager sig; han indgår Mistanke hos sine Medmennesker, thi Ingen kan have Tillid til ham. Der er ingen tænkelig Undskyldning for nogen ung Mand til at vælge et saadant Liv. Den eneste sikre Maade, hvorpaa man kan undgaa at blive en Drunker, er ved at afholde sig fra alle berusende Drikke. — Mill. Star.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom til København, via Liverpool, den 11te Oktober:

Lars P. C. Nielsen, Mantua, Box Elder County, og Peter Jensen, West Jordan, Salt Lake County.

Vi byde dem hjertelig velkommen.

Afsløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste Charles P. Ökerlund løses paa Grund af daarligt Hælbred fra at arbejde i Skåne Konference;

Eldste John H. Forsgren løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

Maa Herren rigelig belønne disse trofaste Arbejdere for Sandhedens Sag, og maa han bevare dem paa deres Rejse hjem til deres kjære Familjer og Venner i Zion.

Beskikkelse.

Eldste Lars P. C. Nielsen beskikkedes til at arbejde i Københavns Konference;

Eldste Peter Jensen beskikkedes til at arbejde i Skåne Konference. Begge under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afsløsning og Beskikkelse.

Eldste Mauritz Petersen løses fra at arbejde i Københavns Konference og beskikkedes til at arbejde i Aalborg Konference.

Joseph Christiansen,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident Edw. H. Anderson skriver fra Hull den 27de September: „Vi ankom hertil Kl. 4 i Eftermiddag. Vi havde godt Vejr indtil i Gaar, da Vinden tiltog i Styrke, og fra Kl. 4 til 8 havde vi en stærk Sogang. Broder Meyer var den eneste Mand, som ikke var sôshg. I Eftermiddag gik Broder Meyer og jeg ud i Byen for at se os om, og vi hørte ved denne Lejlighed to Taler, der blev holdt paa aaben Gade, den ene et Afholds-, den anden et Fritæukerforedrag.“

Fra Liverpool skriver Præsident Edw. H. Anderson den 27de Sept.: „Vi ankom hertil i Gaar Aftes Kl. 5. Fra Hull havde vi en behagelig Rejse. Vi fortsætte Rejsen herfra med det prægtige Dampstib „Alaska“.“

Eldste P. C. Christensen skriver fra Hjørring den 4de Oktober: „Siden Konferencen have vi afholdt mange gode Forsamlinger, som have været godt besøgte, og vi haabe, at vi i en nær Fremtid skulle se Frugterne af vort Arbejde ved, at vi maatte have det Privilegium at indlemme Nogle i Guds Rige, thi mit inderligste Ønske er, at jeg kunde være i Stand til at gjøre noget Godt for mine Medmennesker. Mit Helsbred er ikke det bedste.“

Korrespondance.

Ombord paa Dampstibet „Alaska“
den 1ste Oktober 1892.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Vi forlod Liverpool i Aften Kl. 7, og just nu sejle vi omkring den skotske Kyst. Vi forvente at naa Queenstown om morgent Kl. 8 i Morgen tidlig. Et lidet Barn ved Navn August Person dode sidste Nat i Liverpool.

Jeg kan næsten ikke blive fortrolig med den Tanke, at jeg i Virkeligheden er paa Rejsen hjem; men dog er det Tilfældet. „Alaska,“ det prægtige Skib, baner og trodser sig Vej gjennem det mægtige Dyb, tilshneladende som om de grumme Bølger kraftige Modstand var som Intet overfor det.

Det er med Glæde, at jeg tænker paa Eldsterne og de Hellige i Skandinavien, og jeg frøder mig ved Tanlen om, at jeg har været agtet værdig til

at virke iblandt dem saa længe. Jeg haaber, vi Alle maa være trofaste og gjøre os værdige til de mange store og herlige Velsignelser, som Herren har beredt for dem, som soge at tjene ham. Der er et stort Arbejde foran os, der er nof at varetage baade i Zion og i Adspredelsen, og de, som ere nidskjære i at udføre deres Pligter, ville hoste Glæde for deres Anstrengelser.

Farvel, alle mine Venner; jeg haaber, at vi snart skulle nyde den Glæde at gjense hverandre i vort kjære Bjerghjem, i Efraimis fredelige Dale. Maa Herren rigelig velsigne enhver af Eder, maa han være Eders Trost og Styrke gjennem Livets provende Omvekslinger, og maa den Helligaands Indslydelse være Eder tildelt. Jeg takker Eder Alle for den Kjærlighed og Belvilje mod mig, som I have lagt for Dagen, medens jeg var i

Eders Midte. Maa Herren belønne Enhver, som har ydet mig sin Tillid og Bistand under min Missionsvirksomhed i Skandinavien.

Modtag de bedste Hilsener fra Broder Meyer og fra
Deres trofaste Broder og Ven
Edw. H. Anderson.

Konferencen i Aarhus.

Konferencen i Aarhus aholdtes Kør-dag og Søndag den 24de og 25de September i de Sidste-Dages Helliges For-samlingslokale, Vorupsgade 14.

Tilstede vare følgende Missionærer fra Zion: Missionspræsident Joseph Christiansen, Eldste Charles L. Olsen fra „Skandinaviens Stjerne“'s Kontor, Eldste Andrew Petersen, Missionær fra Kjøbenhavns Konference, Konfe-rencepræsident Martin Nielsen samt Eldsterne S. C. Sorensen, Jacob Jørgensen, Peter M. Jensen, Peter C. Geertsen jun., Gustav W. Søderberg, Peter B. Green, Lars C. Møller, N. Røpken, John Johnson, H. C. Hansen, German Rasmussen, Rasmus Ras-mussen og Martin Andersen.

Lordag Aften Kl. 8.

Der aabnedes med en Velkomstfang, forfattet af Søster Laura Berberich.

Bon af Eldste German Rasmussen.

Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone“ blev dernæst affsungen.

Konferencepræsident Martin Nielsen fremstod og udtalte sin Glæde over at være forsamlæt med de Hellige; bod alle Velkommen til Konferencen og haabede, at Guds Land maatte være tilstede blandt os i vore Forsamlinger. Han takkede dem, som havde ofret deres Tid og Midler for at pynte Salen til denne Fest, og nedbad Herrens Belsignelse over de Forsamlede.

Eldste Gustav W. Søderberg var

den første Taler. Han sagde, at end-sjøndt Evangeliet nu var gjengivet til Jordens, var der kun saa, som vilde annamme det. Vi, som havde sluttet Bagt med Herren, burde glæde os over den Naade, som var bleven os til Del, og søge at leve nær til Guds Bud og Lov, saaledes at vi kunde være iblandt de Tal, som paa den store Dag skal møde vor Frelser og leve sammen med ham. Bar sit Vidnesbryd om Evangeliets Sandheder og ønskede, at Herren maatte belsegne os Alle, at vi maatte naa det store Maal, hvorefter vi trakte.

Eldste Martin Andersen følte en stor Glæde ved at arbejde som Mis-sionær i Herrens Bingaard. Han bar sit Vidnesbryd om Sandheden af dette Værk, som han repræsenterede; omtalte Herrens Uforanderlighed, og ligeledes, at dette Evangelium ikke var noget nyt, men det var netop det selv samme, som blev forklyndt i Frelserens Dage. Herren havde i disse Dage gjengivet dette ved Profeten Joseph Smith; gjorde nogle Bemærkninger om, hvor letfatteligt Evangeliet var, at ikke engang en Daare kunde fare vild; bad Herren belsegne os.

Eldste Jacob Jørgensen omtalte, hvor stor en Forhaanelse det var at tro, paa Frelseren i den Tid, han levede, men nu i denne Tid, atten Hundrede Aar senere, blev der bygget Kirker til Kristus' og hans Apostles Ere af de forskellige Religionsjam-

fund; Mauge af disse lærte Menneskene, at det var tilstrækkeligt for dem at tro paa Kristus, og at Gjerninger ere unødvendige for at opnaa Frelse. Taleren har sit Bidnesbyrd om Evangeliet og nedbad Herrens Belsignelse over de Forsamlede.

Koret sang Salmen: „Nærmere, Gud, til Dig.“

Eldste Lars C. Möller talte til Forsamlingen. Han havde længe glædet sig til at komme her til denne Konference for at blive belært om vore Pligter og opbygget i vor allerhelligste Tro, at vi kunne leve nærmere til Gud og holde hans Bud og Besalinger; omtalte Kristi Forsoning, hvorledes denne stede for alle Mennesker, formedelst Guds Maade; men, uagtet Kristus havde været sendt til Jorden og udført det store Forsoningsarbejde, havde vi dog ikke derved faaet Tilgivelse for vore personlige Synder; dette fik vi først, naar vi i Oprigtighed havde underkastet os de Ordinanser, som henhøre til Jesu Kristi Evangelium. Efter at have annammet Evangeliet skulde vi leve saaledes, at vi kunde blive delagtige i de Forhættelser, som Herren har lovet sine Trofaste.

Missionspræsident Joseph Christian sen fremstod og udtalte sin Glæde over at være forsamlæt med de Hellige i denne Konference. Han omtalte den store Vigtighed for os, som havde sluttet Pagt med Herren, at være i Besiddelse af den Helligaand, saaledes at vi stedse havde den til at vejlede os, saa at vi ikke skulde vandre i Mørket. Maar den Helligaand forlod os, da vilde vi lidt efter lidt gaa bort fra Evangeliet. Tiden var nu kommen, da Herren var ifærd med at udgyde sine Straffedomme over Nationerne og tilintetgjøre dem, som levede i Ugude- lighed; opmuntrede de Hellige til Tro.

fæsthed og til at stride fremad paa Saliggjørelsens Vej og stedse udføre de Pligter, som paahvile dem. Taleren har sit Bidnesbyrd om, at Herrens Gjerning var oprettet paa Jordens i denne Tid og Slægt, samt at Herrens Ejendomme vare udsendte for at forkynde Evangeliet for Enhver, som vilde lytte dertil. Han opmuntrede ligeledes de Fremmede til at undersøge og ikke for- faste det glade Budstab.

Salmen: „O Fader, lad mit Hjerte faa“ blev afslungen.

Taksgelse af Eldste S. C. Sørensen.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med at synde Salmen: „Salemis Konges Præstedomme.“

Bon af Eldste H. C. Hansen.

Koret sang: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst.“

Forstanderne afgave Rapporter over Tilstanden i de forskjellige Grene. I det Hele taget var der udmarket gode Udsigter for Evangeliets Sag i Grenene.

Præsident Martin Nielsen afgav Beretning om Tilstanden i Konferencen samt oplæste en samlet Rapport over samme. I Aarhus Konference er der 14 af de Halvfjerds (Missionærer fra Zion). Det lokale Præstedomme tæller 32 Eldster, 9 Præster, 17 Lærere og 3 Diaconer; det samlede Medlemsantal udgør 350 Sjæle. Siden sidst afholdte Konference ere 30 tillagte Kirken ved Daab, 42 emigrerede, 12 udelukte og 6 døde. Tilstanden i Konferencen var særdeles god. De Hellige vare i Reglen trofaste og sogte at opfylde deres Pligter saa godt, som det stod i deres Magt. Missionærerne virkede med megen Iver og Midkjærhed, og deres Arbejde syntes at bære gode Frugter.

Konferencepræsident Martin Nielsen foreslog Kirkens Autoriteter til Op holdelse af de Hellige i denne Konference i deres Tro og Bonner, hvilket øssisteredes og vedtoges enstemmigt. Det foresloges ligeledes at opholde det lokale Præstedomme, samt Broder Peter S. Christansen som Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtoges.

Koret sang Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader.“

Eldste A. Jepsen fremstod efter Opfordring og talte til de Førsamlede. Indledede med at sige, at det nu var 12 Aars siden, han annammede Evangeliet, og at han nu atter var her for at fortynne samme for Menneskene, og han folte stor Glæde i dette sit Arbejde. Umtalte derefter, hvorledes Herren selv viste os den Vej, vi skulde vandre paa for at opnaa de Belsignelser, som Herren har udlovet for sine trofaste Born. Der var i den hellige Skrift givet os Anvisning om, hvorledes vi skulde leve, men vi maatte selv udføre Gjerningerne. Han sluttede med at nedbede Guds Belsignelse over de Tilstedevarende.

Eldste Peter M. Jensen var den næste Taler. Han sagde, at efter de i Dag afgivne Rapporter at domme, saa det ud, som om Herrens Værk havde god Fremgang i denne Del af Herrens Bingsaard, og at de Hellige, maa ske paa nogle saa Undtagelser nær, sogte at leve trofaste efter Guds Bud og Besalinger. Grunden, hvorfor Taleren var her, var den, at han var overbevist om Sandheden af dette Værk, at det var oprettet af Herren. Taleren havde ikke blot Tro, men en fuldstændig Overbevisning desangaaende, og det glædede ham at være her for at sprede Lys og Kundskab blandt sine Medmenuesser samtidig for at udføre, hvad

han kunde, for Herrens Gjernings Fremgang.

Eldste John Johnson sagde, at da han kom til at undersøge Skriften, funde han straks se, at den Lærdom, som vi i vor Barndom blev opdragne i, aldeles ikke var i Overensstemmelse med Jesu Kristi Lære. Umtalte, hvorledes Verden skulde se ud i de sidste Dage, og naar vi saa paa den nu, funde vi se, at mange af de Profetier, som ere nedskrevne i den hellige Skrift, gaa i bogstavelig Opførsel. Han henledede til de forstjellige Kirkesamfunds falske Lærdomme og nævnede blandt disse Barnedaaben og Konfirmationen. Umtalte ligeledes Indsamlingen af Herrens Born i disse Dage, hvilket var i Overensstemmelse med Profeterne. Taleren onskede, at vi, som havde sluttet Pagt med Herren, maatte staa trofaste under alle Omstændigheder, saaledes at vi kunde saa Del i den første Opstandelse. Han bad til Slutning, at Herren maatte belsegne os.

Eldste Peter C. Geertsen jun. talte derefter. Han henledede Opmærksomheden paa, at det var blevet sagt, at Alt skulde stadsfæstes ved to eller tre Bidners Mund, og udtalte, at dette Evangelium i en Række af Aar var blevet stadsfæstet ved Hundreder af Herrens Ejendomme, og at disse bleve kaldte og udsendte for at raabe Omvendelse til Nationerne. Udtalte, hvor nødvendigt det var, at de samme Embedsmænd vare i Kristi Kirke i vores Dage paa samme Maade, som de vare det i fordums Dage. Han bar sit Bidnesbryd om, at Evangeliet var gjengivet, og at Kristi Kirke var oprettet paa Jordens med Apostle og Profeter, ja, de selvsame Embedsmænd, som eksisterede i Kirken i Kristi Dage.

Præsident Nielsen sagde, at det var en stor Nødvendighed for dem, som vare

satte til at lede en Del af Herrens Gjerning, at udsøre de Pligter, som paahvilede dem, thi ellers staa de som et daarligt Eksempel for de ovrigt af Guds Born. Gav Beloering om de forskellige Pligter, som paahvilede dem, som have sluttet Pagt med Herren. Vi skulde bestraeve os paa at opbygge Guds Rige paa Jordens, og naar vi gjorde dette, da udsorte vi Herrens Vilje; han sagde, at vi som Brodre og Søstre skulde være kjærlige imod hverandre og lige-saa i vore Familjer indbryrdes.

Salmen: „Fra Himlens hoje Hvælv“ blev derpaa assjungen.

Taksigelse af Eldste Rasmus Rasmussen.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Modet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Elskte Zion, stærk Du stande.“

Bon af Eldste Lars C. Møller.

Koret sang Salmen: „Zion, o Zion, hvor er Du mig kjær.“

Eldste Charles L. Olsen var den første Taler. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige vare et forunderligt Folk, og at Menneskene i Almindelighed betrakte dem som et saadant. Taleren oplæste nogle Vers i Matthæus Evangelium, 7de Kapitel, og fremhævede i Særdeleshed, at „Træet kjendes paa Frugten.“ De Sidste-Dages Hellige vare blevne saa vante til at blive forhaanede og bespottede for deres Tros Skuld, at de næsten ansaa det som Noget, der skulde være saaledes. Endstjordt de vare ilde omtalte og af Mange blevne betraktede som Bedragere, vare de dog i Stand til at bevise, at ethvert Princip i deres Lære var i Overensstemmelse med Kristen, medens andre religiose Samfund ikke kunde gjøre det Samme med Hensyn til, hvad de lært. Han hentydede til Guds Uforanderlighed og sagde, at Frelsningsplanen maa nødvendigvis være den samme altid og for alle Men-

nesker uden Undtagelse, estersom der ingen Personsansæelse er hos Gud. Efter at have fremstillet nogle af Evangeliets Principer, med Beviser fra Bibelen for deres Rigtighed, og sammenligne dem med de forsalskede Lærdomme, som findes i de faakalde „kjristne“ Samfund nu sor Tiden, sluttede han med at formane dem, som endnu ikke kjendte Sandheden, til at undersøge samme.

Til Afsvæsling sang Koret Salmen: „Dyb af Kjærlighed.“

Eldste Andrew Petersen omtalte det store Ansvær, der paahvilede de Sidste-Dages Hellige, naar de skulde fremstaa for at tale om Jesu Kristi sande Evangelium, estersom Paulus figer, at den skal være en Forbandelse, som prædiker Evangeliet anderledes, end han (Paulus) og Apostlene prædikede det. Mange sagde til Missionærerne: Hvad er det for et nyt Evangelium, som I forkynde? Men de kunde med Sandhed svare, at det ikke var noget nyt Evangelium, som de prædikede, men netop det selvjamme, som forkyndtes af Apostlene i Frelserens Dage; han omtalte Fraafaldet og hvorledes Herren nu, efter mange Hundrede Aar, etter havde oprettet sit Rige paa Jordens. Raadede de Hellige til Trofasthed under alle Omstændigheder, og de, som ikke havde annammet Evangeliet, til at undersøge samme i Oprighed, og bad Herren velsigne de Forsamlede.

Eldste Hans C. Hansen udalte sin Glæde over at være tilstede her og høre sine Brodre omtale saadanne Ting, som henhøre til Guds Rige. Profeterne, som havde levet for mange Hundrede Aar siden, havde Alle skuet hen til denne Tid, som vi nu leve i; han hentydede til, hvad der er nedskrevet hos Profeten Daniel, at i de sidste Dage skulde Himlens Gud oprette sit Rige paa Jordens. Taleren bar sit Bidneshyrde om, at dette var gaaet i Opfyldest, at Herren nu havde oprettet sit Rige paa Jordens.

Ingen skulde staa sig til Ro, men soge at leve efter det Lys og den Kunidskab, som Herren havde skjænket dem; han sagde, at Evangeliet er evigt og usforanderligt. Taleren sluttede med at høre sit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk og opflede, at vi Alle maatte staa trofaste indtil vor sidste Stund.

Koret sang Salmen: „De lette Bud i Skib med Rør.“

Der sluttedes med Takføjelse af Eldste Peter B. Green.

Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen: „Rosten snart lyder.“

Bon af Eldste S. C. Sørensen, hvorpaa Koret sang Salmen: „Hilfer nu Zioun, den herlige Morgen.“

Missionspræsident Joseph Christian-
sen var den første Taler. Han sagde:
Jeg ønsker, at Herrens Land vil vej-
lede mig saaledes, at jeg maa være i
Stand til at tale om saadanne Ting,
som kunne være til Gavn og Opbyg-
gelse for de Forsamlede. Det glæder
mig at se faa Mange forsamlede; det
er et Tegn paa, at der endnu er Mange
her i Aldspredelsen, som tænke paa
Herren. Verdens Skaber, vor himmel-
iske Fader, lagde en Plan for at frelse
 sine Born, som han satte her paa
Jorden og gav fuldkommen Håndlefri-
hed. Mange sige, at naar man tror
paa Herren, da er dette tilstrækkeligt
til at blive frelst, men det er en falsk
Tro, en Bildsfarelse, og vi bedrage os
selv, dersom vi tro, at Frelse opnaas
paa nogen anden Maade end ved Gjer-
ninger forenet med Tro. Vi, de Sidste-
Dages Hellige, tro, at Gud i sin Maade
har beredt en Plan, hvorved Alle, som
onske Frelse, kunne blive frelste, selv
om de efter Døden maatte lide i Følge
Retfærdighedens Fordringer, indtil de
tilfulde have forsonet enhver i Kjødet
begaaet Shnd; Verdens Mennesker i

Almindelighed tro paa et Himmerige,
hvor de Frelste nyde evig Glæde, og
et Hvelvede, hvor de Ugudelige skulle
lide gjennem Evighedernes Evigheder;
men i Opstandelsen vil der være
forskjellige Grader af Herligheder, hvor-
til Menneskene ville indgaa, efter hvad
de have fortjent, formedelst deres Gjer-
ninger i Livet. Disse Herligheder ere
sammenligne med Solens, Maanens
og Stjernernes, og vi tro, at ligesom
en Stjerne overgaar en anden i Klar-
hed, saaledes vil Opstandelsen være.
Taleren henthedede til Begyndelsesprin-
ciperne i Evangeliet, nemlig Tro, Om-
vendelse og Daab i Band til Shnd-
forladelse samt Haandspaalæggelse af
bemhndigede Herrrens Tjenere for den
Helligaands Gave; sagde, at Daaben
var et Sindbillede paa Jesu Dod og
Opstandelse. Ligesom Kristus døde og
opstod fra Graven, saaledes skulde vi
ogsaa forsage vore Shnder, omvende
os, slutte Pagt med Herren, at vi ikke
vilde leve i Shnd mere, begraves i
Bandet og opstaar af den vaade Grav.
Næsten Alle anerkjende, at det er rig-
tigt at døbes, men næsten Ingen, uden
de Sidste-Dages Hellige, bruge den
samme Daab, hvormed Frelseren blev
døbt, og de ere de Eneste, som aner-
kjende Nødvendigheden af guddommelig
Aabenbaring. Evangeliet er evigt og
usforanderligt. For at opnaa den største
Herlighed maa vi leve efter Guds Bud
og Besalinger og Evangeliets Fordringer
i enhver Henfeende; Mange mene, at
det er en Umulighed at leve saaledes,
men dette er ikke Tilfældet, thi Herren
forlanger ikke Umuligheder af sine Born.
Der fordres, at vi afstaa fra Verdens
Shnd og Daarslighed; vi skulde soge
Herren i Bon og Paafaldelse Morgen
og Aften, med vore Familjer saa vel
som i Løndom. Hvormange af Menne-
skene i Almindelighed udføre denne ene
Pligt mod deres Skaber? Ikke Mange.

Vi burde også holde Sabbaten hellig, men hvormange gjorde dette? Disse, saa vel som alle Herrens Besalinger vare givne til Menneskene, for at de skulde efterleve dem. Stundet er ikke langt borte, da de, som i længere Tid have hørt Evangeliet forkynde, ikke ville have Bejlighed til at høre Herrens Tjener; derfor skulde Alle omvende sig, medens det hedder i Dag, og komme frem og blive døbte af dem, som have Myndighed dertil fra Himmelens Gud. Herren har etter i denne Tid oprettet sit Rige paa Jordene og udsendt sine Tjener for at forkynde Evangeliet for Menneskene; de forlade Alt, hvad der er dem kjært i Livet, deres Hjem, Hustru, Børn og Venner, og gaa ud i Verden mange Tusinde Mile, og de prædike uden Bon eller Betaling, fordi de vide, at de virke for Herrens Sag. Taleren gav derefter gode og belærende Raad til de Hellige og opmuntrede dem til Midkjærhed og Trofasthed i det Gode, samt sluttede med at nedbedre Herrens Belsignelse over Alle, som bestræbe sig paa at tjene Herren.

Koret sang Salmen: „Nu Zions Sol paanh opgaar.“

Eldste S. C. Sørensen udtalte sine Følelser. Han sagde, at den samme Lov, Evangeliets Lov eller Saliggjorelsens Plan, som nu eksisterede paa Jordene, havde været til, før Verden rullede ind i sin Tilværelse, og at vores Ander havde haft Tilværelse, før Jordens Grundvold blev lagt; senere kom vi til Jordene for i et

forskænkligt Legeme at berede os for de Belsignelser, som Herren havde lovet sine Trojaste. Den Bejlighed, Herren havde givet Enhver især til at udarbejde sin egen Frælse, var for kostelig en Gave at forkaste. Han bad Herren blesigne os Alle.

Eldste Niels Nielsnussen sagde, at skjøndt Evangeliet blev forkyndt, var det umuligt for Nogen at forståa det uden at være i Besiddelse af Herrens Raad. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Missionspræsidenten gjorde nogle almindelige bemærkninger. Han følte sig meget tilfreds over Tilstanden i Konferencen og glædede sig over de mange gode Raad og Lærdomme, som vare givne under Konferencen, og han haabede, at de Hellige og Alle vilde drage Fordel af, hvad der var bleven sagt. Han sluttede med at tække Alle, som havde givet Mode til Forsamlingerne, saavel som dem, der havde været behjælpelige med at phønte Lokalet.

En Afskedshang, forfattet af Søster Laura Berberich, blev affjungen, hvorpaa Konferencen hvededes til ubestemt Tid.

Missionspræsident Joseph Christian sen opsendte Tak sigelsesbonnen.

Et Præstedomsmøde afholdtes Mandag den 26. Sept. Kl. 10 Forniddag.

I Anledning af Konferencen var Salen smagfuldt dekoreret med Grønt, Flag o. s. v.

Peter S. Christiansen,
Striver.

Inndhold.

Det jødiske Folk	17	Beskrifelse	25
Konferencen i Aalborg	20	Afløsning og Beskrifelse	25
Ned. Num.: En Advarsel	24	Uddrag af Korrespondance	26
Ankomst af Missionærer	25	Korrespondance	26
Afløsning	25	Konferencen i Aarhus	27

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trælt hos J. C. Bording (B. Peteren).